

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονμνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ θανατηφόροι γάμοι. — Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου Α'. — Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς μίσεως Βραβάνησ καὶ κρίσεις περὶ τοῦ ποιητικοῦ ἔργου της. — Τὸ ἐν Βερολίῳ Συνέδριον τῶν γυναικοφίλων Ἀναπαύρισις (ὑπὸ τῆς κ. Μαγδαληνῆς von Λίγκ). — Al hayat (μετάφρ. δος Μαρίας Πινέλη). — Χωρὶς ὄνομα. — Συμφωνία τοῦ Ὁδείου. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Τὰ ρόδα (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ τίτλος δὲν μοῦ ἀνήκει. Τὸν δανείζομαι ἀπὸ τὴν ὠραίαν, σοφὴν καὶ ποιητικὴν ὀμιλίαν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον προχθὲς εἰς τὸν Παρνασσὸν ὁ κ. Faraci, καθηγητῆς τῆς ριολογίας, λαρυγγολογίας καὶ ὠτολογίας. Καὶ δὲν δανείζομαι μόνον τὸν τίτλον ἀλλὰ καὶ τὴν οὐσίαν ἀπὸ τὸν φιλέλληνα ρήτορα καὶ διακρηπῆ ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δύο σχεδὸν ὥρας μᾶς ἐκράτησεν ὑπὸ τὴν γοητεῖαν ὠραίων λέξεων, ἀβρῶν φράσεων, ἀλλὰ καὶ πολυσημάντων ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν.

Ὁ κ. Faraci, ὁ ὁποῖος εἶναι περσικὸς εἰς τὴν πόλιν μας, μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ σκερθῶμεν καὶ νὰ μελετήσωμεν ἓνα ζήτημα σοβαρώτατον, τὸ ζήτημα τῆς ἀκμῆς καὶ ἀνθήσεως ἢ τῆς παρακμῆς καὶ προώρου ἐξαντλήσεώς μας ὡς φυλῆς. Ὁμιλῶν περὶ τῶν θανατηφόρων γάμων, ὡς ὀμίλησε περὶ τοῦ ὑγιεινοῦ κάλλους καὶ περὶ τῆς τέχνης τῆς ἐπανορθώσεως τῶν φυσικῶν ἀσχημιῶν διὰ τῆς ἐπιστήμης, ἔκρουσεν ἓνα κώδωνα κινδύνου, πρὸ τοῦ ὁποῖου μένουσιν συνήθως ἀδιάρθοι καὶ οἱ συναπτοντες γάμοι καὶ ἡ θρησκεία καὶ ἡ πολιτεία, αἱ ὁποῖαι κανονίζουσι τὰ κατὰ τὸ μυστήριον αὐτό.

Ὁμιλῶν περὶ τῆς φρικώδους νόσου τῆς ὀζίνης καὶ τῶν συναφῶν παθήσεων τῆς ρινὸς καὶ τοῦ λαίμου, ὁ κ. Faraci

μᾶς ἀνέφερε στατιστικὰς θυμάτων νεονύμφων, οἱ ὁποῖοι διαδέχονται ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε νυμφικὴν παστάδα, ἀπὸ τὴν αὐτὴν πάντοτε μολυσμένην σύζυγον, ἢ ὁποία διότι ἦτο πλουσία, δὲν ἐπρόφθανε νὰ χηρεύσῃ καὶ ἐζητεῖτο εἰς νέον γάμον.

Ἡ περίστασις αὐτὴ τῆς παραβλέψεως τῆς ὑγείας εἰς τὸν γάμον ἀπαντᾷ συχνὰ καὶ ἐδῶ μὲ τὴν μακρίαν τοῦ κυνηγετοῦ νυμφῶν καὶ γαμβρῶν πολυφέρων, περὶ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν ὁποίων οὐδεμία παρ' οὐδενὸς λαμβάνεται πρόνοια.

Ὁ ρήτωρ ζητεῖ τὴν θεραπείαν ἢ μᾶλλον τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ διὰ νόμων προβλεπτικῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑπέβαλαν εἰς ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν τοὺς μελονύμφους πρὸ τοῦ γάμου, πρὸς ἀποφυγὴν ὅχι μόνον ἀδικῶν θανάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπιπτώσεως τῶν φρικωδῶν νόσων διὰ τῆς κληρονομικότητος. Τὸν νόμον αὐτὸν ἔχουσι καθῆκον καὶ συμφέρον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ ζητήσουσιν ἀπὸ τὸν νομοθέτην ὅλοι, ἀδιακρίτως φύλου, μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως. Διότι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὅλων τῶν νέων, ὅλων τῶν εἰς ὦραν γάμου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κρέμαται ἡ Δαμόκλειος σπάθη τῆς διὰ τοῦ μολύσματος κυφορίας γενεᾶς ὅλης δυστυχῶν ἀναπήρων, ἀλλὰ καὶ τοῦ θανάτου τοῦ πολλῆς φοβεροῦ καὶ ἐπωδύνου τοῦ υἱοῦς, ὁ ὁποῖος νυμφεύεται ἀνθρώπον φέροντα μαζὴ μὲ τὸ πρῶτον φίλημα τῆς ἀγάπης καὶ τὸ πρῶτον σπέρμα τοῦ θανάτου.

Αἱ ἀρχαῖαι νομοθεσίαι τοῦ Μαννοῦ ἀναφέρουσι μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ στοιχειωδῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα κανονίζουσι τὸν γάμον, τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν τῆς ὑγείας τῶν μελονύμφων πρὸς χορήγησιν ἀδείας γάμου. Εἶνε περίεργον πῶς αἱ νεώτεροι θρησκείαι καὶ νομοθεσίαι ἠμέλησαν νὰ φροντίσουσι περὶ τῆς στοιχειώδους, ἀλλὰ καὶ θεμελιώδους αὐτῆς προφυλάξεως,

ή όποία θά εξησφάλιζεν εις τὰ ἔθνη καί τὰς οικογενείας τήν κληρονομικήν τουλάχιστον υγείαν, τὸ μέγιστον καί πολυτιμότεον ἀγαθόν.

Ἄλλ' ἔως ὅτου οἱ νομοθέται συγκινηθοῦν καί ἀποφασίσουν νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὸ φοβερόν κακόν, μένει εἰς τοὺς γονεῖς, εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ παραβλέπουν κάθε συμφέρον καί κάθε αἴσθημα, προκειμένου περὶ τῆς υγείας καί τῆς ζωῆς τῶν ἰδικῶν των.

Θὰ ἐπεθύμουν οἱ σοφοὶ λόγοι τοῦ κ. Faraci νὰ ἠκούοντο παρὰ τοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες, παντοῦ ὅπου συνάπτονται γάμοι, παντοῦ ὅπου ὁ ἔρωσ τυφλώνει τὴν νεότητά καί ὅπου τὸ συμφέρον καί ἡ φιλοχρηματία θαμβώνει καί καταπνίγει καί αὐτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀκόμη τὸ αἴσθημα. Θὰ ἤθελα νὰ ἠκούοντο ἀπὸ πολλοὺς καί πολλὰς ὅσα εἶπε προχθὲς ὁ εὐγλωττος ὀμιλητὴς διὰ τὸν τόπον μας, διὰ τὸ φύλον μας, διὰ τὸ κάλλος, τὸ ὅποιον ἡ ἐπιστήμη ἤρρισε νὰ ἀνορθώσῃ, διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν ὠραίων ρινῶν, τὰς ὁποίας ἐπεξεργάζεται εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς μεγάλης ἐν Παλέρμῳ κλινικῆς του. Θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπαν τὰς εἰκόνας τὰς φωτεινάς, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπαρουσίασεν, εἰκόνας ἀνδρῶν καί γυναικῶν μὲ ῥίνας ἀκρωτηριασμένας, αἱ ὁποῖαι μετὰ θεραπείαν ἐνός καί δύο μηνῶν ἔγιναν ὠραῖαι, φυσικαί, ἀποδώσασιν εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ἀρμονίαν καί τὴν κανονικότητά του. Θὰ ἤθελα ἐν τέλει νὰ ἐπίσχεθῶ τὸ ἐργαστήριον αὐτὸ μὲ τὸ θαυματουργόν βιολογικὸν τῆς διὰ τῆς φωτοθεραπείας ἀνακτῆσεως τῆς ἀκοῆς, διότι τοιαῦτα ἐργαστήρια μεταβάλλονται εἰς βωμολογίας καί εὐτυχίας καί χαρᾶς τῆς πολυειδῶς βασιανζομένης ἀνθρωπότητος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Α'.

Ἐνα, ἓνα σῦνει οἱ θάνατος ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τὰ ὀνόματα τῶν ὀλίγων, τῶν μετρουμένων εἰς τὰ δάκτυλα Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν εἰς τὰ γράμματα καί ἐσημείωσαν μὲ τὴν ὑπέροχον προσωπικότητά των τὴν ἐποχὴν τῆς φιλολογικῆς ἢ παιδαγωγικῆς ἐξελίξεως τοῦ τόπου μας.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἀνήκει καί εἰς τὸν ἓνα καί εἰς τὸν ἄλλον κλάδον. Ἰπῆρξε πρῶτον διηγηματογράφος, ἡ ἐξαιρετικὴ Ἑλληνὶς διηγηματογράφος, ἡ ὁποία εἶχεν ὕψος ἰδικόν της ἐντελὲς καί ἐντελῶς πρωτότυπον καὶ ἡ ὁποία εἰς γλώσσῃν ζωντανήν, παρμένην ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔγραψεν ἀκούρατος ἐπὶ δέκα πέντε κατὰ σειρὰν ἔτη πλῆθος διηγημάτων ἐγκατεσπαρμένων ἐδῶ καί ἐκεῖ, εἰς ὅλας περίπου τὰς Ἐφημερίδας καί τὰ περιοδικὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὅπου ἴσως ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἦτο ὀλιγώτερον γνωστὴ, ἀνεγίνωσκετο ὀλιγώτερον καί εἶχεν ὀλίγους θαυμαστάς ἦτο ἡ πατρίς της, ἡ Κωνσταντινούπολις. Ὁ γλωσσικὸς σχολαστικισμὸς μέσῃ εἰς τὸν ὅποιον πλέουν κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί ὁ φανατισμὸς των πρὸς νεκρανάστασιν τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τοὺς ἔκαμε νὰ ἀπο-

φεύγουν κάθε πνεῦμα δημιουργικόν, τὸ ὅποιον δὲν ἐξωτερικεύετο κατὰ τοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους καθιέρωσεν ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνας ὁ Βυζαντινὸς δασκαλισμὸς.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ὑπῆρξε τὸ πνεῦμα αὐτὸ, τὸ ὅποιον, ἂν καί ἀνετράφη καί ἀνεπτύχθη εἰς τὸ περιβάλλον τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, ἐνόησεν ὅμως ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς δὲν ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ ἀποδοθῇ μὲ τὸ σχολαστικὸν φρασεολογικὸν ὕψος τῶν συγγραφέων τοῦ Βυζαντίου.

Πρῶτη λοιπὸν αὐτὴ εἶχε τὸ θάρρος νὰ σηκώσῃ τὴν σημαίαν τῆς γλωσσικῆς χειραφετήσεως καί νὰ ζωγραφίσῃ εἰς σκηνὰς καί εἰκόνας ἐντελῶς ζωντανάς, εἰς διηγήματα, παρμένα ὅλα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ περιβάλλοντος, τὰ ἦθη καί ἔθιμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καί ὄχι μόνον ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ καί τὸ ὕψος τῆς Ἀλεξάνδρας ὑπῆρξεν ἀντίθετον πρὸς τὴν Βυζαντινὴν φιλολογικὴν παράδοσιν. Οὔτε περιγραφαὶ μακραὶ, οὔτε πολυλογία οὔτε πλατυασμοὶ καί στολισματα. Ἡ Ἀλεξάνδρα μὲ πέντε λέξεις ἔγραψε μίαν εἰκόνα, μὲ τριάντα, σαράντα στίχους ἓνα διήγημα. Συχνὰ τὸ διήγημα ἦτο σκελετὸς μόνον καί ἡ εἰκὼν σκίτσο. Ἀλλὰ τί σκίτσο; γεμάτο ἔκφρασιν καί χαρακτηρισμὸν καί βάθος. Καί τί σκελετὸς γερός καί δυνατός, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυπτε κόσμους ὠραιότητων καί παθῶν καί καί συγκινήσεων.

Τὴν ἐγνώρισεν πρὸ δεκαεπταετίας περίπου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἶμεθα καί αἱ δύο τότε εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου μας. Ἦλθε καί μὲ ἤρε συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κ. Ρουμπίνην, τὸν τότε διευθυντὴν τῶν Συλλόγων τοῦ Βουκουρεστίου. Ἐξυπνὴ καί ζωηρά, πνευματώδης, μὲ κατὰ τολμηρὸν εἰς τὰς ἰδέας καί τὰς σκέψεις της ἔπλαττε καί αὐτὴ ὄνειρα, ἐτρέφετο μὲ ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι φεῖ! δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ποτέ.

Ἐγραψε τότε ἓνα μυθιστόρημα, τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὅποιον κατάρθωσε νὰ ἐκδώσῃ, καί τὸ ὅποιον, ὡς πρῶτον, δὲν εἶχε τὴν ἐπιτυχίαν τῶν διηγημάτων της. Ὅπως δὴποτε εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τῆς πρώτης νεότητός της εἶχε σκορπίσει ὅλην τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία τὴν ἐπλημμυροῦσε καί ὅλον τὸ πάθος, τὸ ὅποιον ἔβραζε μέσα της. Εἶναι ἀμφίβολον, ἐὰν κατάρθωσε νὰ πληρῶσῃ τὰ τυπογραφικὰ της ἔξοδα ἀπὸ τὰς εἰσπραξίαις τῆς πωλήσεως καί ἐὰν ἡ πτωχὴ κόρη δὲν ἔδωκεν ἀπὸ τὰς στερήσεις της διὰ νὰ ἔχη τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τυπωμένον τὸ πρῶτον ἔργον της. Ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη εἰς τὸ πτωχικὸν σπιτάκι της, εἰς ἐν ἐβραϊκὸν προάστειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνόησεν ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς της, ἔβλεπεν τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτήρος της, ὅλον τὸν ἥρωισμόν της. Ἐπρεπε νὰ ἐργάζεται, διδούσα μαθήματα, διὰ νὰ ζῆ καί νὰ συντηρῇ τοὺς ἰδικούς της. Ἐπρεπε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ὑπηρετῇ αὐτὴν καί ἠλικιωμένην πάσχουσαν μητέρα καί νὰ ἐργάζεται ἀκόμη διὰ νὰ ἀνοίξῃ ἓνα νέον καί ἀνεμετάλλευτον εἰς τὸν τόπον της πνευματικὸν δρόμον. Αἱ ποικίλαι καί πολλαὶ ἐνασχολήσεις της συνεκρούοντο ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην καί ἡ διλασκαλία τῆς γραμματικῆς ἐψκλίδιζε τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας της, ἀφῆρει ἀπὸ τὴν ψυχὴν καί τὸ πνεῦμα της τὴν ἡσυχίαν καί τὴν ἡρεμίαν, τῶν ὁποίων τὴν ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἐργαζόμενοι πνευματικῶς. Δι' αὐτὸ ἡ ζωὴ της ὑπῆρξε

ζωὴ μάρτυρος, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν σταυρὸν τῆς ἡρώικῆς καί ἡ ὁποία ἀπέθανε, χωρὶς ἴσως νὰ δοκιμάσῃ καμμίαν χαρὰν, καμμίαν εὐτυχίαν.

ELISABETH BROWNING

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐώρτασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς Elisabeth Browning, τῆς ἐνδόξου αὐτῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ὁ Edgard Poe ὠνόμασε : «τὴν εὐγενεστέρην τοῦ φύλου της» καί ἦτις εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλειότερας ποιητρίδας, διὰ τινὰς μάλιστα ἡ μεγαλειότερα ὄλων τῶν ἐποχῶν καί ὄλων τῶν χωρῶν.

Παρθέτομεν δύο σελίδας, μίαν κριτικὴν τοῦ Taine, σήμερον, καί εἰς τὸ προσεχές, ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἀριστοῦργημα τῆς Elisabeth Browning τὴν Aurora Leigh, αἱ ὁποῖαι δίδουν ἰδέαν τῆς μεγαλοφυΐας της.

Ἴδου τί γράφει ὁ Taine.

Ἐνα ἀριστοῦργημα

Ὅσον οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε μέτριοι εἰς τὰς ἄλλας τέχνας, τόσον εἶνε μεγάλοι εἰς τὴν ποίησιν. Κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ὑπάρχει ποίησις, ἡ ὁποία νὰ ἔχη τὴν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς των, νὰ ὀμιλῇ μὲ τὴν δυνάμιν καί μὲ τὴν σαφήνειαν εἰς τὴν ψυχὴν, νὰ τὴν συγκινῇ βαθύτερον, καί εἰς τὴν ὁποίαν αἱ λέξεις ἔχουν τόσα νόημα, τόσας ἐξηγήσεις καί συγκινήσεις καί ὄρμους τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι δονοῦν τὰς ἀτομικὰς καί βαθεῖας τῆς ψυχῆς χορδὰς, διὰ νὰ βγάλῃ συμφωνίας τόσον θαυμασικὰς καί τόσον συγκινητικὰς.

Πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω θὰ ἦτο πολὺ μικρὸν νὰ ἐξετάσω ὀλόκληρον τὴν φιλολογίαν των : δὲν θ' ἀναφέρω παρὰ ἓνα ποίημα : τὴν Aurora Leigh, γραφεῖσεν ἀπὸ τὴν Elisabeth Barret Browning, ἔργον παρὰδοξον, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις εἶνε ἀριστοῦργημα. Ἐπίσης ἕνεκα ἑλλείψεως χώρου παρκαίειω ν' ἀναφέρω, πόσον ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι φορὰς, ὅπου τὸ ἔχω διαβάσει, τὸ εὐρισκὸν ἀκόμη ὠραιότερον.

Εἶνε ἡ ἐξομολόγησις ψυχῆς γενναίας, ἡρώικης, εὐκιστήτου, εἰς τὴν ὁποίαν πλημμυρεῖ ἡ μεγαλοφυΐα, τῆς ὁποίας ἡ μορφωσις ἦτο τελεία, φιλόσοφος καί ποιητικὴ ὑψηλῶν ἰδεῶν, ἡς ὑπερβαίνει μὲ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἐνστικτοῦ της, ὅπως διόλου ὑπέροχος, ἕνεκα τῆς ἀνατροφῆς της, τῆς υπερηφανεῖας της, τοῦ θάρρους της, τῆς διαρκούς συγκινήσεως καί ὑπερευαισθησίας της, ἡ ὁποία ἔχει φθάσει εἰς τοιαῦτον σημεῖον, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ἐπαρξὴ ἐξυπνῆ εἰς αὐτὴν ἀπέκρυντον συμφωνίαν αἰσθημάτων. Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶνε ὅλος ὁ ἐνθουσιασμός της μονόλογος, τὸ θαυμάσιον ἔργον μεγάλης καρδίας νεάνιδος καί καλλιτέχνου, ἐνθουσιῶδες καί υπερῆρνον, σύντομος ἀντίθεσις τῆς γυναικείας φωνῆς καί τῆς ἀνδρικής, αἱ ὁποῖαι, διὰ μέσου τῶν μεταβολῶν τοῦ αὐτοῦ μουσικοῦ ἔργου, ἀπομακρύνονται πάντοτε περισσότερον, ἔως ὅτου αἰφνης πλησιάζουν ἀλλήλας καί ἐνοῦνται εἰς μακρὰν συμφωνίαν, περίλυπον, θαυμασίαν, τόσον παρὰφορον καί τόσον σφοδράν, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ τίποτε πέραν αὐτοῦ.

Ἄλλοτε ἡ ἐποποιία περιστρέφετο εἰς τὴν ἴδρυσιν καί τὴν καταστροφὴν πόλεων, εἰς μάχας θεῶν ἐδῶ περιστρέφεται εἰς μάχας ἰδεῶν καί παθῶν, εἰς μεταβολὰς χαρακτήρων. Ἐλαβεν ὡς ὑλικόν, ἀντὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου τὸν ἐσωτερικόν, καί ὅσον εὐρὺ καί ἂν εἶνε τὸ ἐπικὸν πλάσιον, ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ γεμίσῃ. Αἱ συγκινήσεις ψυχῆς τόσον πλήρεις καί τόσον ζωντανῆς ἰσοδυναμοῦν μὲ συγκρούσεις ἐτῶν. Εἰς ἑλλειψιν παρὰδόσεων καί θεῶν ἐμφανίσεων, ἔχει τὰς προκισθήσεις της τοῦ ἀπέριου, τὰ ὄνειρά της καί τὰς βλέψεις της, αἱ ὁποῖαι περικλείουν τὸν κόσμον ἢ τρικυμιώδης καί φωτεινὴ ἀντίληψις της, τῆς κελλονῆς καί τῆς ἀληθείας, ὁ ἄδης καί ὁ οὐρανὸς της, αἱ ἐκθαμβωτικαὶ ὀπτασίαι της, αἱ ἰδεώδεις προσδοκίαι της, αἱ ὁποῖαι διὰ μέσου τῶν γραμμῶν διαφαίνονται, δὲν ἔχουν οὐδὲν τὸ κοινὸν μὲ τὰς τοῦ Ὁμήρου, οὔτε μὲ τὰς τοῦ Δάντου, ἀλλὰ στηρίζονται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν νέων ἰδεῶν διὰ νὰ ἀνέλθουν ὑψηλότερον ἀκόμη περίξ ἐνός θυσιαστηρίου καί ἐνός θεοῦ. Τίποτε τὸ ἐπίσημον εἰς τὸν θεὸν αὐτόν : τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν ψυχὴν, ψυχὴν ἐνθερμον καί πλουσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ποίησις γίνεται πίστις, ἡ ὁποία μεγαλοποιεῖ ἐκτός αὐτῆς τὰ ἰδία της εὐγενῆ ἐνστικτὰ καί σκορπίζει εἰς τὴν ἄπειρον φύσιν τὸ αἴσθημά της τῆς θεῖας καλλονῆς.

Ὅλα αὐτὰ ἐκφράζονται μὲ ὕψος μοναδικόν, ἐν εἰδει σημειώσεων μᾶλλον τολμηρῶν, εἰλικρινῶν καί πιστῶν δημιουργημάτων τῆς στιγμῆς, μὲ σκέψεις ζωντανὰς, μὲ παλμούς, μὲ μεταπτώσεις καί ὄρμους αἰφνηθίως καταπιπτούσας, μὲ ἀνηκούστους πτήσεις, ἀπὸ τοῦ σαρκασμοῦ καί τῆς οἰκειότητος ἔως εἰς τὴν ἔκστασιν : γλῶσσα περίεργος, ἀλλ' ἀληθὴς ἔως τὰς μικροτέρας λεπτομερείας, μόνη ἱκανὴ νὰ διερωτηνέσῃ τὸ ὕψος καί τὸ βάθος τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, τὸν πλοῦτον τῆς ἐμπνεύσεως, τὴν ἀπότομον συγκέντρωσιν τῶν ἰδεῶν, τὴν ἀπρόοπτον ἐμφάνισιν τῶν εἰκόνων, καί τὰ ἄπειρα φωτεινὰ ἐκεῖνα σημεῖα ὁποῖα ὡς βόρειον σέλας, φαίνονται συχνότατα εἰς λυρικὸν πνεῦμα.

Ἡ ποίησις, οὕτως ἐννοουμένη, δὲν ἔχει παρὰ ἓνα πρόσωπον, τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, καί ἓνα ὕψος τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, ἡ ὁποία θριαμβεύει ἢ ὑποφέρει.

(Hippolyte Taine)

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΟΦΙΛΩΝ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝῳ

Οἱ μᾶλλον προοδευτικοὶ καί ριζοσπάται γυναικόφιλοι συνεκάλεσαν τελευταίως συνέδριον εἰς Βερολίνον, εἰς τὸ ὅποιον συνεζητήθησαν ἰδέαι πολὺ τολμηραὶ, ἀναφερόμεναι ἰδίᾳ εἰς τὸν γάμον. Σὺς ἀποστέλλω τὴν περίληψιν τῶν λόγων τριῶν ἐκ τῶν σπουδαιότερων ρητόρων τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ.

Ἡ πρώτη, ἡ καί μᾶλλον τολμηρὰ εἰς τὰς ἰδέας της, εἶναι ἡ κ. Μαρία Lichnewska ἐκ τοῦ Spandau. Ἡθέλησε νὰ ἀποδείξῃ τὴν οικονομικὴν ἀνάγκην, ἣτις ἐπιβάλλει τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ γάμου. Ἡ ρήτωρ εἶπεν ὅτι εἰς τὴν ἐν γένει γυναικόφιλον κίνησιν ὄφειλε νὰ ληφθῇ ἰδίᾳ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐξελίξις

καί η σημασία της κοινωνικής θέσεως των υπάνδρων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι πλειονοψηφοῦν ἐπὶ τῶν ἀγάμων. Ἐντεῦθεν ἔθηκε τὸ ζήτημα ὡς ἑξῆς: *Αἱ ἐφαρμοσθεῖσαι τελευταίως μεταρρυθμίσεις τοῦ γάμου εἶναι ἐπαρκεῖς ὥπως ἐξασφαλίσουν εἰς τὴν σύγχρονον γυναικα στάδιον κατάλληλον εἰς τὴν δραστηριότητά καὶ τὴν ἀνάπτυξίν της;*

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, εἶπεν, ἡ ἀπάντησις εἶναι ὄχι, ἀφοῦ ὁ οἰκοκυρικός ὀργανισμὸς τείνει νὰ μεταβληθῆ εἰς ὑπηρεσίαν δημοσίαν, ἥτις καθιστᾷ τὸν γάμον θεσμόν παλαιωμένον ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν. Εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς ὁ γάμος ἐθεμελιώθη εἰς βάσεις οἰκονομολογικὰς πολὺ ἰσχυράς. Ἄλλ' ἡ ἀνάπτυξις τῆς συγχρόνου βιομηχανίας, δημιουργοῦσα ἐκτός τοῦ οἴκου ἔργα ἐντελέστερα καὶ οἰκονομικώτερα, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς πᾶσαν σχεδὸν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς ὑφαντικῆς μέχρι τῆς κατασκευῆς τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ πλησίματος τῶν ἀσπορορῶν. Αἱ ὑπᾶνδροι λοιπὸν γυναικὲς κατήντησαν μόνον καταναλωτρίαι. Ἐχει ἄρα δίκαιον ἡ ἐπαγγελματικὴ στατιστικὴ ἐν Γερμανίᾳ, ἡ ὁποία τάσσει τὰς ὑπᾶνδρους γυναικὰς μεταξὺ τῶν συντηρουμένων ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους πλυθυσμοῦ. Ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ ἐξάρτησις τῆς ὑπᾶνδρου γυναικὸς κυφορεῖ σοβαρὰ ἄτοπα: τὴν ἐλάχιστην ἀξιοπρεπῆ ἀπέναντι τοῦ νόμου θέσιν τῆς συζύγου καὶ μητρὸς, τὴν βραδεῖαν καὶ σπανίαν σύναψιν γάμου, τὴν ἐπέκτασιν τῆς διαφορᾶς, τὴν συγκρότησιν γάμων ἀσυμβιβάστων καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν γεννήσεων εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις. Καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸ σημερινὸν καθεστὸς ἐν καὶ μόνον πρόσωπον δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν συντήρησιν τεσσάρων καὶ πέντε ἀτόμων.

Ἀπὸ τῆς νεότητός των αἱ γυναῖκες ὑποφέρουν τὰς συνεπεῖας τῆς οἰκονομικῆς των ἀδυναμίας. Μὴ παράγουσα οἰκονομικῶς ἀποκλείεται ἀπὸ τὰς θέσεις τῶν γυμνασίων καὶ τῶν πανεπιστημίων. Τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς νεότητός της εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τοὺς στολισμοὺς καὶ εἰς τὰς διαφόρους μὴ νορραφίας ἄς ἀπαιτεῖ τὸ κυνήγιον ἐνὸς καλοῦ συζύγου. Γίνεται σπάταλος, διότι δὲν ἔχει συνείδησιν τοῦ μέτρου τῶν οἰκονομικῶν ἀξιών. Δησημονεῖ τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος, διότι ὁ κύκλος τῶν καθηκόντων της εἶναι πολὺ στενός. Καὶ ὁ σύζυγος τὴν δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς παιδί κακομαθημένον. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, δεσμός ἀληθῆς καὶ εἰλικρινῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων εἶναι ἀδύνατος, ὅθεν καὶ τὸ πλῆθος τῶν παρενοήσεων καὶ τῶν διαζυγίων. Καὶ ὡς μητέρες δὲ αἱ γυναῖκες εὐρίσκονται ἀπροπαρκασκευάστοι, διότι δὲν λαμβάνουν κανὲν μέρος εἰς τὴν ἐθνικὴν ὄρασιν τῆς χώρας των, ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ μεταρρυθμίσις λοιπὸν τῶν οἰκονομικῶν βάσεων τοῦ γάμου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξαρτῶνται τὰ πάντα, εἶναι ἀπαραίτητος. Ἡ σύζυγος ὀφείλει νὰ κερδίῃ καὶ αὐτὴ παρὰ τὸ πλεῖστον τοῦ συζύγου της, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως ἀπὸ αὐτόν, καὶ ὀφείλει νὰ τὸν βοηθῆ, ὥπως συντηροῦν τὴν οἰκογενεῖάν των.

Ἡ Γερμανικὴ κατὰ τὸ 1895 στατιστικὴ ἐπαγγελματικῶν ἠρίθμει ἐξακοσίας ὀγδοήντα χιλιάδας γυναικὰς ὑπᾶνδρους καὶ μὴ, αἱ ὁποῖαι ἐκέρδιζαν τὴν ζωὴν των. Ὁ πολιτικὸς κώδικς ἀνγνωρίζει τὴν ἀτομικότητα τῆς ἐργαζομένης γυναικὸς, καὶ

ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν διαχείρισιν τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας της κερδῶν. Ἄλλὰ διὰ νὰ γενικευθῆ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς ἀνάγκη νὰ ληφθοῦν γενικώτερα μέτρα. Τὸ μαγεῖρευμα, ἡ ἐπίβλεψις τῶν μικρῶν ἀνάγκη νὰ ἀνατεθοῦν εἰς συστάσια, εἰς ἄσυλα μητρικά, καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν.

Οἱ ἄνδρες ὀφείλου νὰ προσπαθήσουν, ὥπως ἐπιτευχθῆ ἡ οἰκονομικὴ τῶν γυναικῶν χειραφέτησις. Διότι τότε ὁ γάμος θὰ ἦτο προσιτός εἰς ὅλους καὶ θὰ ἀπέβαινε δεσμός εἰλικρινῆς καὶ ὄχι συμφεροντολογικός.

AL HAYAT

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ καυχηθῶ ὅτι ἔμαθα δῆθεν τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν γρήγορα εἰς τὴν Αἴγυπτον, τιτλοφορῶ, τὰ νέα τὰ ὁποῖα ἐπιχειρῶ νὰ σὲς δώσω, διὰ τῆς Ἀραβικῆς αὐτῆς λέξεως.

Ὁμολογῶ κάλιστα ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μία ἀπὸ τὰς δύο λέξεις, ἃς μοῦ ἐχάρισεν ἡ Ἀραβικὴ γλῶσσα. Εἰς αὐτὰς ἐν τούτοις περιέχεται ὅλος ὁ βίος καὶ ἕκαστον αὐτοῦ ἐπεισόδιον: **Malesh** καὶ **Al Hayat**. Εἰς κάθε ἀποτυχίαν, διάψευσιν ἐλπίδων, ζημίαν, ὑφώνονται οἱ ὄμοι καὶ: **Malesh, Malesh**. Τὴν σημασίαν της ἐννοεῖ τις εὐκόλως: Τὴν ἀποφασιστικότητά, τὴν γενναϊότητα, τὴν ἡρεμίαν, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὁ παθὼν, ἐὰν τὸ συμβῆν εἴνε ἀδιόρθωτον.

Ἄλλὰ τὸ **Al Hayat** εἶνε λέξις, πρὸ τῆς ὁποίας βασιλεῖς ἀποβάλλουν τὰ στέμματα, ἐκτομμυριοῦχοι καταθέτουν τὰ ἑκατομμύρια. Αὕτη δίδει δυνάμεις, διὰ τὴν βιοπάλην, σημαίνει τὴν νίκην, εἶνε ἡ λέξις: ὑγεία. Καὶ δὲν τὴν ἀκούει μόνον τις ἐδῶ. Τὴν βλέπει γραμμένην εἰς τὰς θύρας τῶν ἐργαστηρίων, ἐπὶ τοῦ τεχνολογίου, ἐκεῖ εἰς τὸ ἀέτωμα μιᾶς οἰκίας.

Ἀπὸ τῆς θέσεώς μου, ὅπου τῶρα κάθημαι καὶ γράφω, τὴν βλέπω χαραγμένην ἀκριβῶς εἰς ἐν ἀέτωμα ὑπὸ τὸν γλαυκὸν οὐρανόν. Ἄλλὰ καὶ ἡ λέξις καλὸς ἀντηχεῖ προφερομένη, ὡς φωνὴ περιχαρῆς ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐπεθύμουν νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μου μίαν εἰκόνα, ὅπου ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο νὰ ἀπαντήσουν τὸ **Al Hayat**, εἰς τὰς πολυειδεῖς ραιδράς αὐτοῦ ὄψεις, ὥπως ἐγὼ τὸ συνήντησα τασάικς, καὶ ὥπως τὸ βλέπω τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Τὸ **Heluan** εὐρίσκεται ἀπέναντί μου. Οἱ τοῖχοι τῶν οἰκῶν του βαμμένοι ὡχροροδίνοι, κίτρινοι ἢ πράσινοι φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀπλέτως. Ὅπισθεν τῶν χωρὶς καπνοδόχους τούτων οἰκῶν φαίνεται μία τρίχρωμος ταινία πρῶτον πρασίνῃ, δεύτερον γλαυκίᾳ, καὶ ὑστερον χαλαρόχρους: ὁ ἐξαστράπτων **Neilos**, τὸν ὁποῖον διασχίζουσι τὰ κατὰλευκα ἰστία τριγωνοειδῶς, καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ φαίνεται πάλιν τὸ ἀπεριόριστον πρασίνον. Δάση φοινίκων, ἔχοντα δι' ἕριον τὸν οὐρανόν, καὶ ἔτι μικρότερα ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους φαίνεται ἀμμόδη ἐρημος, ἥτις ἀλλάσσει χρῶμα, ὡς ὁ χαμαιλῶν, πότε πυρόχρους φλεγόμενη, ἄλλοτε ἰσχυρός, ἢ ἔχουσα τὸ χρῶμα ὀσπῶν νεκροῦ, καὶ τότε ὁμοιάζει σύμβολον τοῦ τέλους τοῦ

παντός. Διακρίνω εἰσέτι ἀρχαιότατα νεκροταφεῖα: τὰς πυρκαϊδάς τοῦ **Gezet**, τοῦ **Zawiet**, τοῦ **Ahov—Sir**

Καὶ στέλλει ἡ ἔρημος τὸν ἀνεμὸν της εἰς τὸ **Heluan** ὀλίγον θερμόν, ἀλλὰ καθρὸν καὶ γλυκύν, εἰς τὸ **Heluan**, τὸ πλέον εἰς τόσα χρώματα, καὶ ὅπου χιλιάδες ὑπὸ τὸ κατὰκύκλιον τοῦ ἡλίου φῶς ζητοῦν πάντοτε τὸ **Al Hayat** καὶ μεταξὺ τούτων καὶ ξένοι: καὶ μάλιστα Γερμανοί. Ὁ ἱατρὸς τοῦ μέρους εἶνε Γερμανός, πρὸς τὸν ὅποιον φέρουν οἱ ἰθαγενεῖς μέγαν σεβασμόν. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἰδιόκοι των, ἀπόφοιτοι τῆς ἀνωτέρας σχολῆς τῆς Βηρυττοῦ.

Ἀπὸ τὸ **Heluan** πηγαίνει τις δι' ἀμάξης εἰς τὸ Κάϊρον εἰς τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ἐπῆγα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ πολῦτιμον Κάϊρον, ὅπως ἴδω τὸ Μουσεῖον τοῦ **Gize**. Ἡ Χεδιβικὴ κυβέρνησις δὲν ὀπισθοχώρησε πρὸ οὐδενὸς μέσου, ὥπως τὸ κατὰστήση ὥραϊον. Πράγματι εἶνε θαυμάσιον, ἀλλὰ καὶ φοβερόν. Μούμια, Μούμια, σαρκοφάγοι, σαρκοφάγοι, ἀλλὰ καὶ ἀγάλματα τὰ ὅποια βεβιασῶς δι' Αἰγυπτολόγους ἔχουν μεγάλην ἀξίαν. ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὸν μὴ δίδοντα πολλὴν σημασίαν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ ἱερογλυφικά.

Ὁ δὲ φωτεινὸς ἥλιος, ὁ ἀστὴρ τῶν ἐρημῶν, τὰ ποικίλλα χρώματα κάμνουν νὰ φαίνονται ὅλα ὡραῖα καὶ νὰ μὴν τις ὥρας θαυμάζω. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρώματα, εἶνε τι ἐξαισίον τὸ θέμα τῶν δρόμων. Τὰ μεταξωτὰ μπουρνούζια, τὰ σαρικία, τὰ ὑποκάμισα, αἱ ζῶναι, ἂν καὶ ὁ ἥλιος εἰς πολλὰ ἀπ' αὐτὰ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὰ κάμῃ γλυκύτερα, ἀφαιρεῖ τὴν δύναμίν των.

Τὸ νὰ γυρίζῃ τις τὰ παζάρια εἶνε διασκεδάσις λαμπρὰ διὰ τὸν τρόπον ὅπου ἐμπορεύονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Μετ' ὠδήγησαν εἰς μίαν μεγάλην ἀγορὰν ταπήτων. Ὁ ὀδηγὸς μου ἦτο γνωστός εἰς τὸν ἔμπορον, διότι τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχεν ἀγοράσει παρὰ τοῦ ἰδίου διάφορα τεμάχια ταπήτων. Τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὡς νὰ ἔβλεπεν ἀδελφόν, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ μακρῶν ταξείδιον. Φιλοφρονητικοὶ μὲς προσέφεραν περικόν τέτιον, μὲς διηγούντο μὲ πολλὴν ζωηρότητα διάφορα περιστατικὰ τῶν δι' ἐμπορίαν ὀδοποιρῶν των, ἐνῶ μὲς ἐδείκνυσον τοὺς ὡραίους ταπήτας. Ὡς πρὸς τὰς τιμὰς ὅμως ἦτο παράδοξον τὸ ζήτημα. Διὰ τὸν Κύριον ἦσαν εὐθυνότεραι, διὰ τὴν Κυρίαν ἀκριβότεραι. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ὡς πρὸς τοῦτο, εἰλικρινῆς: Διότι ὁ Κύριος ἦτο πελάτης τοῦ καταστήματος, καὶ ἡ Κυρία ξένη. Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι πτωχὴ συγγραφεύς, τοῦ εἶπον, καὶ ὁ Κύριος πλούσιος. Ὁ Αἰθίοψ ἔμεινεν ἀδυσώπητος. Αὐτὸ ἦτο τὸ δίκαιον, ἔλεγε.

Δὲν ἦσαν δὲ καὶ ἄμιοροι Γερμανικῆς φιλολογίας. Ἐκτός πολλῶν φράσεων, μὲς ἀπεστήθησαν καὶ ποιήματα.

Ἄλλο δειλινόν, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπεσεκέθημεν ἔριπποι τὰς πτωχοτέρας συνοικίας. Τίποτε ἀνήθικον, τίποτε ἀπροπέδες, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῶν συνήθων ἐθιμοτυπιῶν μοῦ ἐκίνοι τὸν γέλωτα. Μία μόνον συνῆθρσις θιασωτῶν ὀπίου, ἥτις ἐφαίνετο εἰς τὸ βῆθος ἐνὸς ὑπογείου, ἦτο δυσάρεστος. Ὁ λοιπὸς ὅμως κόσμος ἔξω ἐζήτει καὶ ἤγετο τὸ **Al Hayat**. Χαιρετῶ καὶ ἐγὼ τοῦτο κατὰ τὸ Ἀραβικὸν τρόπον τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους. **Al Hayat**.

Ida Boy-Ed. Κατὰ μετάφρασιν

Μαρία Πινέλλου.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Πρὶν νὰ φύγουν αἱ δύο γυναῖκες διὰ τὰς Βερσαλλίας, ἡ Σόνια ἐσκέφθη ὅτι ὀφείλου νὰ στείλουν δύο λέξεις εἰς τὸν Ἀλέκον, ὥπως μᾶθῃ ὅτι ἡ Ἐλένη δὲν θὰ ἐπέστρεφε. Δι' αὐτὸ ἐκεῖνος ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του εὐρίσκει ἕνα **petit bleu** ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι του. Τὸ ἦνοιξε καὶ ἀνέγνωσε:

Ὅντε ἀπόψε, οὔτε αὔριον μὴ με περιμένῃς. Διὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιόν μου ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῶ. Αὔριον θὰ ἔχῃς γράμμα μου με λεπτομερείας.

Ἐλένη.

Ὁ Ἀλέκος ἐδιάβασε καὶ ἐξανδαλίχασε τὸ τηλεγράφημα καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεῖσῃ εἰς ὅτι ἔβλεπε. Ἡ Ἐλένη νὰ λαμβάνῃ τοιαύτας ἀποφάσεις, νὰ διαφεύγῃ τόσον ἀπότομα ἀπὸ τὴν κυριότητά του, μόνη, χωρὶς νὰ ἔχῃ κάποιον ὁ ὁποῖος νὰ τὴν ὀδηγῆ, τοῦ ἐφαίνετο ἀδύνατον. Ἐσκέφθη ἀμέσως ὅτι ἴσως θὰ εἶχε καταφύγει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν ἢ εἰς τὸ Προξενεῖον καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐξῆλθεν, ἐπῆρεν ἄμαξον καὶ μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Πρεσβείαν. Φυσικὰ οὔτε ἐκεῖ, οὔτε εἰς τὸ Προξενεῖον, ὅπου ἐπῆγεν ἔπειτα εἶχε φανῆ ἡ Ἐλένη. Εἰς ὅλον τὸν δρόμον πολλὰ καὶ ποικίλα σκέψεις διασταυρώνοντο εἰς τὸ πνεῦμα του. Ἡ πρώτη ἰδέα τῆς αυτοκτονίας της εἶχεν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ διαζυγίου. Λοιπὸν ἡ μικρούλα ἐκεῖνη δὲν τὸ εἶχεν εἰπεῖ ἀπλῶς ὡς ἀπειλήν, ἀλλ' ἠνόησε ὀριστικῶς νὰ τὸν χωρισθῆ. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀνγκατός εἰς τὴν ζωὴν της; Δὲν τὸν εἶχεν ἴσως ποτὲ ἀγαπήσει; Διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραδεχθῆ πλέον ὅτι ἐθυσίαζε τὴν εὐτυχίαν της διὰ τὴν ἰδιότητά του! Ἄν αυτοκτονοῦσε, μάλιστα αὐτὸ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴν φιλαυτίαν καὶ τὸν ἑγωισμόν του! Ἄλλὰ τῶρα τὰ πράγματα ἄλλασαν. Ἡ προσωπικότης του ἤρχετο εἰς τὴν δευτέραν σειράν. Ἐὰν ἐκεῖνη ἐπεθύμει τὸ διαζύγιον, ὠνευροπόλει φυσικὰ μέλλον καλλίτερον, ζωὴν πλέον εὐτυχημένην. Καὶ ὁ Ἀλέκος ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ὅτι πραγματικῶς ἡ γυναῖκά του δὲν ἦτο ποτε εὐτυχῆς μαζὶ του. Καὶ ἐνθυμεῖτο τὴν Σόνια, ἡ ὁποία τοῦ εἶχεν εἰπεῖ μίαν φορὰν, ὅταν πρὸ ἐνὸς ἔτους ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας: Τὴν δυστυχῆς γυναῖκα ἡ Ἐλένη! Ὅσον τὴν βλέπω καὶ παρακολουθῶ τὴν ζωὴν της, πείθομαι ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀλλάξω τὴν θέσιν μου μαζὶ της, ὅσον καὶ ἂν εἶμαι δυστυχῆς.

Ὅστε καὶ ἂν ἐλάμβανε τὸ διαζύγιον ὑπῆρχε φόβος ὅτι ἡ Σόνια δὲν θὰ ἤθελε πλέον νὰ γίνῃ σύζυγός του. Εἶχε τόσον χαρακτήρα καὶ ἦτο τόσον ὑπερήφανος, ὥστε καὶ ἐὰν τὸν ἠγάπα, βεβιασῶς δὲν θὰ ἤθελε τῶρα πλέον, ἀφοῦ ἡ γυναῖκά του τὸν ἄφηνε, νὰ λάβῃ τὴν θέσιν της.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ὁ Ἀλέκος ἐπέρασε τὸν καιρὸν του, ἕως τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Ἦτο νευρικός, κουρασμένος καὶ ἠσθάνετο ἰσχυρὸν πονοκέφαλον. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του εἶχε χάσει τὴν ὀρεξίν του. Τὰ δωμάτια του τοῦ ἐφαίνοντο ἔρημα, πολὺ μεγάλα καὶ ἄδεια. Περιέργον, ἐσκέπτετο. Μία γυναῖκα τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαποῦσα καθόλου, νὰ ἀφίγη τόσον κενὸν ὀπίσω της. Ἀπὸ περιέργειαν καὶ διὰ νὰ περάσῃ ὀλίγην ὥραν εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκαλίξῃ τὰ συρτάρια της. Ὅλα παντοῦ ἦσαν τακτικά. Εἰς ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου, ὑπῆρχεν

ο Boedeker γεμάτος χαρτάκια με σημειώσεις διά τὰ μνημεία τὰ ὅποια θὰ ἐπεσκέπτετο. Μαζὶ μὲ τὸν Boedeker, δύο τρία βιβλία ἐκλεκτὰ μὲ περιγραφὰς τῶν Παρισίων καὶ μελέτας περὶ τῆς Παρισίνης ζωῆς. Ὡστε εἶχε προετοιμασθῆ καὶ ἐφοδιασθῆ καλὰ διὰ τὸ ταξεῖδι αὐτό, ἐσκέπτετο ὁ Κώστας. Εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἀφοῦτο ἡ Ἑλένη εἶχε γνωρίσει τὴν Σόνια εἶχε ἐπιδοθῆ εἰς μελέτην σοβαρῶν βιβλίων, εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Εἶχε αἰσθανθῆ τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνης καὶ προσεπάθει νὰ πλουτήσῃ τὰς γνώσεις της, νὰ γίνῃ κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἀπλὴ νοικοκυρά. Πολλὰς φορές, ὅταν ἡ Σόνια εἰς τοὺς περιπάτους των εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μνημεία τῶν Ἀθηνῶν ὠμίλει μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ὠραιότητά των, εἶχε εἰπεῖ ἡ Ἑλένη. Πόσα χρόνια χάνομεν ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὰ σχολεῖα, χωρὶς νὰ μάθωμεν ἀκριβῶς ὅ, τι ἔπρεπε νὰ ζεύρωμεν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνθυμεῖτο τώρα ὁ Ἀλέκος καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ὁσάκις ἀργότερα, ὅταν εἶχε φύγει ἡ Σόνια, ἡ Ἑλένη μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὠραίου βιβλίου, ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ λόγον περὶ αὐτοῦ, ἐκεῖνος τὴν διέκοπτε, χωρὶς καὶ νὰ δώσῃ ποτὲ προσοχὴν εἰς τὴν προσπάθειάν της, ὅπως κάμῃ τὴν ζωὴν των κάπως ἀνωτέραν καὶ πλεον εὐγενῆ.

Κατὰ ὡς τύψεις συνειδήσεως τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδίαν εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς. Καὶ μία δίκη, τὴν ὅποιαν εἶχε ἀναγνώ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ὁ Ἰούλιος ἔλαμπε μὲ ὄλην τὴν δόξαν του εἰς τὸν κήπον, τὰ τριαντάφυλλα ἐγέμιζον τὸν ἀέρα μὲ τὴν μεθυστικὴν μυρωδιάν των καὶ ἐστόλιζαν τίς τριανταφυλλίαι, ἧ πολλὰ μαζὶ σὰν μπουκέτα ἢ ὀλομόναχα, καὶ ὑπερήφανα γιὰ τὴν ὠμορφιά των στοὺς ὑψηλοὺς κλώνους. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερα ἔχουν γραφῆ τόσα πολλὰ διὰ τὰ τριαντάφυλλα! Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὅπου τ'ἀγαπᾷ, γνωρίζει, ὅ, τι μένουσιν ἀκόμη πολλά, τὰ ὅποια δὲν εἶπε κανεὶς, διότι ἡ ὠμορφιά των καὶ ἡ χάρις των εἶνε χίλιες φορές μεγαλειότερα ἀπὸ ὅ, τι ἦτο ἄλλοτε. Δὲν εἶνε πλέον μόνον τριαντάφυλλα, εἶναι συγχρόνως ὅ, τι ἡ κηπουρικὴ τέχνη κατώρθωσε λεπτότερον καὶ τελειότερον. Ἐλαβὸν τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν καπουτσίνων, τῶν λουλουδιῶν τῆς μαυλίας, τῆς ἀσπρῆς καμέλιας μὲ τὰ κόκκινα στίγματα, προσφέρονται ὡς βασιλικὸν δῶρον, ὀλομόναχα ἐπάνω εἰς ἓνα κλώνον, καὶ ἀνεβαίνουν εἰς τὰ μπαλκόνια, διὰ νὰ ποσπέρουν τὰ ἄνθη των ἕως εἰς τὰ χέρια μας.

Ἡ δεσποινὶς Leniel ἐπερπατοῦσε σιγὰ, σιγὰ εἰς τὸν κήπον της, σκεπτομένη αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ πολλὰ ἄλλα ἐπίσης εὐχάριστα Ὁ ἀπογευματινὸς ἀέρας ἦτο ἐξαιρετικῶς εὐχάριστος, ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἐφώτιζε τὰ πέριξ μὲ φανταστικὰ χρώματα. Ἡ Aurette ἠθθάνετο μετὰ τὴν χαρὰν, ἀσφαιριωδῆ ἡσυχίαν, νὰ πλημμυρῆ τὴν ψυχὴν της, καὶ τὰς ὀνειροπολήσεις της νὰ χουδόνωνται μὲ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Ὅποια εὐχαρίστησις νὰ ζῆ κανεὶς εἰς τὸ μέσον τῆς εὐθυμίας! ὅποια χαρὰ νὰ αἰσθάνεται ὅτι ὁ μικρὸς ἀνειψιὸς του, εἶνε ὑγιής, ὠραίος, καλὸς καὶ ἐξυμνος, καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ χερὶ φρόνιμον καὶ ἐπιδέξιον! ὅποια ἀνάπαυσις διὰ τὴν σκέψιν νὰ γνωρίζῃ τὸ μέλλον τῆς φίλης τοῦ βεβαίου, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τόσας ἄλλας πολυτίμους καὶ ἀγαπητὰς φίλας, αἱ ὅποια ὄλαι φέρουν τὸ μικρὸν περιπαθεῖς τραγουδάκι των εἰς τὸν ὕμνον αὐτὴν τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ φωτός!

σεὶ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἰς τὸ Figaro, καὶ τὴν ὅποιαν εἶχε ὑπερκασισθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους δικηγόρους τοῦ ἡλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς δίκης αὐτῆς εἶχε πολλὰ τὰ κινὰ μὲ τὴν συζυγικὴν ζωὴν του καὶ μὲ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχε εὐρεθῆ ἡ Ἑλένη. Μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ λύσις τοῦ γάμου ἐκείνου ἦτο τραγικὴ. Ἡ καλὴ σύζυγος, ἡ ὅποια κατόπιν ἀνεκάλυψε παλαιὰς σχέσεις καὶ συμπαθείας τοῦ ἀνδρός της πολὺ ἰσχυράς, ἡ ὅποια διὰ νὰ ἀνυψήσῃ τὴν ἀγάπην του εἶχε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ τελειοποιηθῆ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ὥστε νὰ γίνῃ καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη ὑπερέτερα τῆς ἀντεραστρίας της, ὅταν βλέπῃ ὅτι οὔτε ἡ ὑπομονή, οὔτε αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ θυσίαι της μεταβάλλουν τὰ πράγματα, εἰς στιγμὴν ἀπογνώσεως, κατόπιν σκηνῆς τρομερῆς μεταξὺ τῶν τριῶν πυροβολεῖ τὴν ἐρωμένην.

Ἐκεῖνη, σκέπτεται ὁ Ἀλέκος, ἡγάπα μέχρι τέλους. Αὐτὴ ἐκούρασθῆ νὰ ἀγαπᾷ. Ἄλλως τε δειλὴ ὅπως ἦτο! . . .

Καὶ ἀμέσως τὴν ἐνθυμήθη εἰς τὴν πρωϊνὴν σκηνὴν ἐξαγριωμένην, κατακόκκινον, ἀπορκασιτικὴν. . .

Εὐρίσκειτο εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς, ὅταν ἐκτύπησε καὶ τὸ δεύτερον κουδούνι τοῦ γεύματος. Ἐσηκώθη, ἀλλάξεν ὑποκάμισον καὶ ἐνδυμα καὶ ἐκκτέθηκεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἐφραγε καὶ ἰδιωξήπει πολὺ περισσώτερον ἀπὸ ἄλλοτε καὶ ἔπειτα εἰς τὴν αἰθούσῃ ἐπλησίασε μίαν νέαν κυρίαν, ἡ ὅποια ἔμενε εἰς τὸ

Ἡ Aurette εἰς τὸ γύρισμα ἐνὸς δρόμου, ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς μίαν τριανταφυλλίαν μεγάλην καὶ πυκνόφυλλον· τὰ ὠραῖα τριαντάφυλλα της τὴν ἐσκέπαζον ὀλοκλήρως.

— Πόσον εἶσαι ὠραία! της εἶπε, ὁμιλοῦσα πρὸς αὐτήν, ὅπως εἰς παιδιῶν, τὸ ὅποῖον θὰ ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἐνοήσῃ· εἶσαι ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν, πρέπει νὰ σὲ φιλήσω.

Ἐσκύψε ἡσυχα, ἡσυχα, ἐπάνω εἰς τὸν μυρωδάτον θάμνον, διὰ νὰ ἐγγίτῃ μὲ τὰ χεῖλη τὸ ὠραιότερον τριαντάφυλλον, καὶ αἶφνης ἐστάθη ἀκίνητος, καταγοητευμένη. . . .

Εἰς τὸ μέσον τῆς τριανταφυλλίας, εἰς ἓνα πράσινον κοίλωμα σκεπασμένο μὲ τριαντάφυλλα, εὐρίσκειτο μιά φωλεά, μιά μικρὰ φωλεά ὑπολαϊδῶν ἀκόμη στρωμένη μὲ λεπτὸν γουδί. . . ἄλλὰ κενή! Τὰ πουλιὰ εἶχαν πετάξει εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς ἀκακίας ἡ ὅποια ἔχυνε τίς μυρωδιὰς της εἰς ὄλην τὴν ὀλόγυρα φύσιν. Ἡ Aurette, εἶδε τίς ὑπολαϊδὰς νὰ τὴν παρατηροῦν μὲ τὰ μαῦρα καὶ λαμπρὰ μάτια των Συγκίνητις ἰδιαιτέρα τὴν κατέλαβε καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ τὰ μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα, δάκρυα γλυκά, ἡσυχα, δάκρυα τὰ ὅποια κάμνουν καλὸν καὶ ἡσυχάζουν τὴν ψυχὴν.

— Ἡ φωλεά αὐτὴ, ἐσκέπτετο ἡ Aurette, ἀνάμεσα εἰς τὰ τριαντάφυλλα. . . εἶχον ἐμπιστοσύνην τὰ μικρὰ αὐτά: ἐπέρασα ἀπὸ ἐδῶ ἑκατὸν φορές ἔκοψα ὀλοκλήρως κλώνους καὶ δὲν ἐφοδῆθησαν.

Μ' ἔβλεπαν, ἐγνωρίζαν ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἔκαμα κακῶν. Νὰ τοὺς κάμω κακῶ. . . διατί; Εἰς τί θὰ μοῦ ἐχρησίμει; Νὰ προσφυλῶ, νὰ ὑπερασπίσω μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην τῆς ψυχῆς μου, νὰ τὰ σφίξω εἰς τὴν καρδιά μου ἐπάνω, νὰ φιλήσω ἡσυχα, ἡσυχα, εἰς πᾶν ὅ, τι ἔχει ἀνάγκην φιλίας, χαϊδέματος. . . τὰ μικρὰ παιδάκια τῆς ἀδελφῆς μου, τὰ μπουμπουκία τῶν τριανταφύλλων τὸν Ἰωάννην μου. . . Πᾶν ὅ, τι εἶνε λεπτότης χάρις, ἀδυναμίαι. . .

Καὶ νὰ τὰ καταστήσω εὐτυχῆ. . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐτυχῆς. . . εἰς τὸν ἥλιον μέσα εἰς τ' ἀρώματα, εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν ἤχων.

Εὐρίσκειτο εἰς γλυκεῖαν ἔκστασιν, κατὰ τὴν ὅποιαν αἱ λεπτότεραι αἰσθήσεις, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῶν πραγμάτων, ἐπρόσθεταν τὸ ὡσάνά των εἰς τὸν ὕμνον τῆς γενναίας καὶ ἀγνῆς ψυχῆς

ἰδιον διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὴν ὅποιαν ἐσυναντοῦσε καὶ ἐχαίροτοσε τακτικὰ καθ' ἡμέραν. Ἐγνωρίσθηκα δὲ καὶ ἐσχετίσθησαν τῶσον εὐκόλα, ὥστε μετὰ μίαν ὥραν ἐξήρχοντο μαζὶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡ κυρία δὲν ἦτο πολὺ νέα, ἀλλὰ ἦτο νόστιμη, ἐξυμνη καὶ χαριτωμένη. Καὶ ὁ Ἀλέκος ἐπέρασε τὴν βραδεία του εὐχάριστα, χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῆ καὶ οὔτε τὴν Ἑλένην, οὔτε τὴν Σόνιαν.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Συναυλία τῆς 17 Μαρτίου

Ἡ προχθεσινὴ Συναυλία τοῦ Ωδείου Ἀθηνῶν τοῦ κ. Bistinduy (βιολιστοῦ) καὶ Wassenhoven (πιανίστα) ἦτο μία ἀπὸ ὠραιότερας μὲ τὰς ὅποιαις τὸ τῶσον προοδευτικὸν Ὁδεῖον μας μᾶς κάμνη νὰ λησμονώμεν τὴν φοβερὰν πεζότητα καὶ μᾶς φέρει εἰς τὰς σφαίρας τῶν ὀνειρων καὶ τοῦ καλοῦ, καὶ διὰ τὰς ὅποιαις πολλοὶ τοῦ ὀφείλονται χάριτες καὶ συγ-

της. Ἐσκούπισε τὰ ὕγρα μάτια της, ἐγαμογέλασε βλέπουσα, σταγόνας νεροῦ εἰς τὸ φρέμα της, νεροῦ τοῦ οὐρανοῦ, ἂν καὶ ἔπαιε ἀπὸ τὰ θνητὰ μάτια της, — καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά μὲ ἓνα τελευταῖον βλέμμα ἀγάπης

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, εἶδε ἓνα περίεργον ἀντικείμενον, τὸ ὅποῖον ἤρχετο πρὸς αὐτὴν ἀρκετὰ γρήγορα· μιά σκιά τὸ ἀκολουθοῦσε, τὴν ὅποιαν ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Ἦτο ὁ Villandré. Ἀλλὰ τὸ περίεργον πρᾶγμα, τὸ ζωντανόν, τὸ ὅποῖον ἔτρεχε ὅσον ἤμποροῦσε καλλίτερα, δὲν ἦτο ὁ Ἰωάννης; Βεβαίως ὁ Ἰωάννης ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν τρίτροχον ποδηλάτον καὶ ἐκινούσε τὰ γέρια καὶ πόδια, μὲ τὴν ἀμχανίαν ἡ ὅποια χαρακτηρίζει τοὺς νεομανθάνοντας ὀποιανδήποτε σωματικὴν ἀσκήσιν. Ὁ Ἰωάννης ἐφώναζεν, ἡ Aurette προχώρησε πρὸς αὐτὸν ὅσον ἤμποροῦσε ταχύτερα.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Villandré χαιρῶν, ἐνῶ ὁ μικρὸς προσπαθοῦσε νὰ σταματήσῃ τὸ ποδηλάτον. Ἦθελε νὰ σὰς κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐκπλήξιν, καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἔκαμε τὴν χαράν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι θὰ σὰς εἶδα καὶ σὰς ὀλίγην, εὐχαριστῶν τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἡ Aurette ἐκύτταξε κατὰ σειρὰν τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν διδάσκαλον μὲ βλέμμα μητρικόν.

— Ἀλλὰ σέτις, κύριε, δὲν ἤλθατε βέβαια ἀπὸ τὴν Angers πεζός

— Βεβαίως, δεσποινίς; ἀπλοῦς περίπατος διὰ νὰ ἐπιτηρῶ τὸν μαθητὴν μου.

— Τὸν μαθητὴν σας; ἠρώτησε ἡ Aurette.

— Ὅχι εἰς τὴν φυσικὴν, ὅχι ἀκόμη, αὐτὸ θὰ εἶνε διὰ πολὺ ἀργότερα· τὸν μαθητὴν μου εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ ποδηλάτου.

— Ἐλπίζω τώρα, θεῖα Aurette, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι δὲν ἤμπορεῖς πλέον νὰ μοῦ ἀρνηθῆς τὸ ποδηλάτον.

— Ὡ! κύριε, ἀπεκρίθη ἡ δὲς Leniel μὲ τόνον αὐστηρὸν δῆθεν, εἶνε λοιπὸν συνωμοσία;

— Ὅχι δεσποινίς, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ. Βλέπετε ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶνε περισσώτερον διπλωμάτης ἀπὸ ὅ, τι τὸν ἐνόμιζα, καὶ δὲν βλέπετε εἰς ἐμένα παρὰ τὸ θυμᾶν, καὶ ὅχι τὸν συνένοχόν του. Ἐν τούτοις ὡς διδάσκαλος τοῦ ποδηλάτου ἤμπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι τῶρα ὁ ἀνειψιὸς σας ἤμπορεῖ ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς κινδύνους τοῦ ὄργάνου αὐτοῦ, ὅταν εἶνε κατὰλληλον διὰ τὴν ἡλικίαν του.

— Ἀλλὰ Ἰωάννη, σοῦ χρειάζεται ἓνας δάσκαλος. Ὁ κύριος Villandré δὲν ἔχει καιρὸν νὰ γάνῃ. . . .

Ὁ Noël διέκοψε μ' ἓνα βλέμμα.

χαρητήρια. Εἰς τοὺς γνωστοὺς καλλιτέχναις εὐγενῶς προσφερθεῖσα ἦνωσε τὴν χάριν καὶ τὴν τέχνην τοῦ βιολίου της ἡ κ. Μενελίου Νεγρεπόντη καὶ οὕτω τὸ δεύτερον μέρος, τὸ καὶ ὠραιότερον, ἤρχισε μὲ τὸ «Duode Concert» τοῦ Léonard τὸ ὅποῖον ἐξετελέσθη ἀπὸ τὴν κ. Νεγρεπόντη καὶ τὸν κ. Bistinduy μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐνθουσίασε καὶ κατεχειροκροτήθη. Μετὰ τοῦτο ὁ κ. Wassenhoven μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὸν τέχνην καὶ δύναμιν ἔπαιξε τὸ «Salut de Concert Waskowski, τὸ ὅποῖον ἤρесе πολὺ καὶ κατεχειροκροτήθη. Ἐπειτα ὁ κ. Bistinduy μὲ συνοδείαν πιάνου ἔπαιξε τὴν «Aria» τοῦ Bach καὶ ἓνα «Scherzo Tarentella», μὲ ὄλην τὴν γλυκύτητα, τέχνην καὶ ἀκριβείαν μὲ ὅποιαν γνωρίζει νὰ παίξῃ καὶ τὰ συγμνη καὶ ἐνθουσιάζει τὸ ἀκροατήριόν του πάντοτε. Καὶ τέλος ἐπαίχθη τὸ «Final de la Suite en mi majeur», τοῦ Goldmark πάλιν ἀπὸ τοῦ καθηγητᾶς Bistinduy καὶ Wassenloven τὸ ὅποῖον ὑπέρασε καὶ ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς.

— Δεσποινίς, της εἶπε, σὰς θερμοπαρακαλῶ ἀφήσατέ μας, τὸν Ἰωάννην καὶ ἐμὲ, νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅπως νομίζομεν καλλίτερον.

— Ἡ Aurette ἐγαμογέλασε καὶ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε.

— Εἴμεθα σύμφωνοι ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης πηδῶν ἀπὸ τὸ ποδηλάτον· τὴν δευτέραν θὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃς. Ἐως τότε κρατῶ αὐτό, ὅπου ἔχω ἐνοικιάσει.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ἡ θεῖα του καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον, ὅπου ὠδήγησε πρὸς τὸ σπίτι, ὅταν ὁ Ἰωάννης τὴν ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Τί παρατηροῦσες ὅταν ἤλθομεν; ἐφαίνεσο τὸσον ἀφηρημένη.

— Τὸν ὠδήγησε ἐμπρὸς εἰς τὴν τριανταφυλλιά.

— Κῦτταξε, εἶπε, εἰς τὸ μέσον τοῦ θάμνου.

Ἦτο πολὺς μικρὸς, ἤθελε νὰ τὸν σηκώσῃ, ἀλλ' ὁ Noël τὴν ἐπρόλαβε· ἐτήκασε τὸν μικρὸν εἰς τὰ χέρια του, ἐνῶ ἡ Aurette παραμέρισε τὰ κλωνάρια διὰ νὰ εἶδῃ τὴν φωλεάν.

— Εἶνε ἐκεῖ, εἶπε, δείχνουσα τὴν ἀκακίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ νέα οἰκογένεια ἐπερίμενε τὴν ἀναχώρησιν διὰ νὰ κατέβῃ εἰς τὴν ἀνθισμένην κατοικίαν της.

— Μιά φωνηά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του. . . μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τριανταφυλλιά. . . Τί ὠραία ὅπου εἶνε!

— Ὁ Villandré τὸν ἐτοποθέτησε κατὰ γῆς.

— Εὐχαριστῶ κύριε Noël εἶπε.

— Ἡ Aurette ἐκπληκτος παρετήρησε τὸν διδάσκαλον.

— Εἶνε τὸ ὄνομα τῆς φιλίας, τὸ ὅποῖον μοῦ ἔδωκε μόνος, ἐξήγησεν ἐκεῖνος, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσω.

— Ἐάν αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἔξῃ τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν. . . ἤρχισεν νὰ λέγῃ ἡ Aurette. Ὁ Ἰωάννης τὴν διέκοψε.

— Τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν; Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶδω ἐκεῖνον ὁ ὅποῖος δὲν θὰ ἐσέβετο τὸν κ. Villandré εἶπε μὲ ὕψος ἄγριον, τὸ ὅποῖον τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν;

— Θὰ ἔλθετε νὰ γευματίσετε αὔριον μὲ τὴν ἀδελφὴν σας εἶπε ἡ Aurette εἰς τὸν Villandré ἐνῶ ἐγύριζαν τὴν γωνίαν.

— Ἐάν τὸ ἐπιτρέπετε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ἐπροχώρουσαν σιγὰ, μὲ τὸν Ἰωάννην ἀναμεταξύ των, χωρὶς νὰ ὀμιλοῦν· ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ ὁ ἥλιος ὁ ὅποῖος ἔλαμπε ὀλόγυρος, περιτριγυρίσθηκε μὲ πλήθος θαυμάσια σύννεφα.

— Κῦτταξε, θεῖα Aurette πόσον εἶνε ὠραία, εἶπεν ὁ Ἰωάννης στεκόμενος εἰς τὸ ἐπάνω σκαλί.

Καὶ οἱ τρεῖς σιωπηλοὶ μὲ τὴν ψυχὴν εὐχαριστημένην, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ φῶς, ἐχαίρεισαν τὴν ἑορτὴν αὐτὴν τῆς φύσεως.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ύδρακός από φούρνο. Βράζουμε τον άστακόν όπως συνήθως μέσα εις άρκετό νερό με άλάτι, και άφοϋ κρυώσει τότε τον βράζουμε με προσοχήν από το άστρακον, κόβουμε τα πόδια όπου έχει εις τα πλάγια και έπειτα όλο το σώμα του άστακού το κόβουμε μικρά κομματάκια τετράγωνα, κάμνομεν άσπρη σάλτσα, με μίαν κουταλιάν βούτυρο μίαν φαρίαν και γάλα, εις την ότοίαν προσθέτομεν τα αύγά του άστακού άφοϋ τα λυώσωμεν πρώτα, και τα άνακατεύσωμεν, όλα μαζί με το μίγμα αυτό γεμίζομεν το άστρακον του άστακού το άλειφόμεν από έπάνω με όλίγην άκόμη σάλτσαν, το σκεπάζομεν με ψωμί τριμμένο και τυρί έπίσης τριμμένο, το ζεματίζομεν με όλίγον βούτυρον και το βάζομεν εις τον φούρνον έως να κοκκινίση, έπειτα το σερβίρομεν εις μακρινήν πιατέλα όπως είνε με το άστρακον και τοποθετούμεν τα πόδια όπου εκόψαμεν από τα δυο πλάγια μαζί με όλίγην πρασινάδα και αύγά βραστά σφιχτά κομμένα εις τέσσαρα.

Παρακαλούνται αι κ.κ. συνδρομήτρια ως και αι κ.κ. άνταποκρίτρια και άνταποκριταί μας, οι καθυστεροϋντες συνδρομάς να άποστείλωσιν αυτάς όσον το δυνατόν ταχύτερον.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ύδός Σταδίου.

Η σημασία των φαρμακευτικων ειδων επί της υγιεινης εν γενει είναι τόσο σπουδαία, ώστε να άποτελή γεγονός ή σύστασις του Γαλλικού φαρμακείου επί της όδου Σταδίου, του κ.Γ. Έλευθεροπούλου, ο όποιος έγγυάται έπιστημονικήν και τελείαν υπό έποψιν υλικων εκτέλεσιν όλων των έδώ κατασκευαζομένων φαρμάκων. Πλήν τούτου, ο κ. Γ. Έλευθερόπουλος έφωδίασε το Γαλλικόν φαρμακείον του με όλα τα νεώτερα φάρμακα, τα specialités ώρισμένων εν Ευρώπη μεγάλων φαρμακευτικων οικων, τα όποια πωλεί εις τας τιμάς αυτων των κατασκευαστων.

Ο τίτλος του φαρμακείου τούτου πιστοποιεί την προμήθειαν όλων των ειδων του εκ Γαλλίας, όπου ως γνωστον αι νοθεύσεις είναι πράγματα άγνωστα.

Η κ. Ανθή Βασιλειάδου ιατρός γυναικολόγος, άσχοληθείσα επί τριετίαν εις τας μεγαλειέρας γυναικολογικας κλινικας των Παρισίων και ως έσωτερική βοηθός της Mater-nité, δέχεται εις την επί της όδου Μανρομυχάλη αρ. 44 οικίαν της καθ' εκάστην από της 2ας μέχρι της 5ης μ. μ.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τα φορέματα των χορών και έσπερίδων σας, τα μεταξωτά σας τα διαφανή και της chemisettes της εποχής και της écharges και τα μεταξωτά σας δι' έπιπλα από το επί της όδου Σταδίου μέγα κατάστημα μεταξωτων της κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, επί τη έκτάκτω εύκαιρία της εκπτώσεως των τιμων της 30 ο/ο.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ 25 ΕΤΩΝ

ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ

Εύνοούμενον υπό των κυριών

Έναντίον των ρυτίδων και των άκροχορδώνων του δέρματος

ΠΑΝΤΟΤΕ 20 ΕΤΩΝ

Πρός διατήρησιν της άνθρότητας του σώματος και της άπαλότητας του δέρματος, και εις προφύλαξιν από της θερμότητας του ήλιου και από του μεγάλου ψύχους.

Έκ των πολυαριθμων σκευαστων, αιτινες μέχρι τουδε έφευρέθησαν προς επανόρθωσιν των φυσικων άτελειων ή των άνωμαλιων του δέρματος παρά τας Κυρίας διακρίνεται ή ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ, σκευασία νεωτάτη και αξία συστάσεως, ίδια διά την έντελή αυτής άβλαβείαν, διά την εύωδίαν, την βελίαν ενέργειαν και την ποικιλίαν των χρήσεων αυτής, διότι δύναται τις να μεταχειρισθή αυτήν διά το πρόσωπον, τας χείρας και τα λοιπά μέρη του σώματος.

Εις το πρόσωπον συχνάκις αναφίνονται διάφορα εξανθήματα, άφ' ών δύναται τις να προφυλαχθή ή ν' άλλάγη, σπογγίζων πρώϊαν και έσπέραν το πρόσωπον με λεπτόν ύφασμα βεβρεγμένον έντος ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΣ, ή όποία διατηρεί την έπίδερμίδα και καθιστά αυτήν άθραν, μαλακήν, λευκήν, ενί λόγω ώραιότατην.

Οι ιατροί συνιστῶσιν αυτήν μετ' επιτυχίας κατά κηλίδων, παθήσεων του δέρματος, πσοερχομένων εκ της έπηρείας των ήλιουκων ακτινων ή των αναφαινομένων εις τα λοιπά μέρη του σώματος, ως εις τους μαστούς και το πρόσωπον των εγκύων γυναικων :

Η ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ εις έπουλώσεις καταπαύει τους εκ του κόπου κνισμούς συνιστάται δε τας κυρίας διά τίν καθημερινόν αυτων καλλωπισμόν.

Η ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ εφαρμόζεται μετá μεγάλης επιτυχίας κατά το διάστημα του χειμῶνος· θεραπεύει ριζικῶς τας εκ του ψύχους ραγάδας, των χειλέων και του δέρματος, και εξαλείφει τά χεί-μεθλα (χιονίστρας).

Περιττόν να ύπομνήσωμεν ότι δέον να διαγραφῆ σύστηρῶς από του καλλωπισμοϋ ή χρήσις ψιμμυθίου και των μεταλλικων ουσιων, Οι του ψιμμυθίου χρήσιν ποιούμενοι εύρησκουσιν εν τη ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ σκευασίαν χορηγοϋσαν εις το πρότωπον, τι ή κόνις και το ψιμμυθιον άπ' αυτού άφήρσεων.

Ένι λόγω ή ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ δίδεται μετá μεγάλης επιτυχίας και παρά τοις ένήλιξιν άμφοτέρων των φύλων.

Ο ήλιος, ή θερμότης, ή κόπωση, ή μακρά διαμονή εις μέρη κο-νιορτώδη μαυρίζουσι το πρόσωπον και καλύπτουσι αυτό διά κηλίδων, εξανθημάτων, ραγάδων κλπ. Όλα ταϋτα εξαλείφονται ως διά μαγείας διά της καθημερινής χρήσεως της ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΣ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ.

Τιμή εκάστης φιάλης φρ. 5.50

Βρίσκεται εις το μυροπωλείον της κ. Κλάρας Στίγη όδός Έρμού.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τώρα με τα έσπερινά φορέματα του συρμού και με τα τίθενται πάλιν εις ενέργειαν οι ταφτάδες και τα μεταξωτά της κ. Δραμητινοϋ, της όποίας ή έργασία προήχθη εις τελειότητα και στερεότητα μοναδικήν.

Αι τιμαί της δε είναι τόσο λογικαί, ώστε καταντῆ, λαμβανομένης ύπ' όψιν της στερεότητος των ύφασμάτων της, να συμφέρουν μάλλον μεταξωτά φορέματα και ύποκαμισάκια, άγοραζόμενα παρά της κ. Δραμητινοϋ παρά μάλλινα φορέματα.

Το έργοσύσιον της κ. Δραμητινοϋ εύρίσκεται πάντοτε επί της όδου Φιλελλήνων άπέναντι της Άγγλικής εκκλησίας, δέχεται δε και παραγγελίας από τας έπαρχίας.